

Gráci Magyar Újság

2026. OKTÓBER | XXVII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

1956-2026 70 ÉVE

**SZABADSÁG
EMLÉKE
KÖZÖS
FELELŐSSÉGÜNK**

Köszöntjük kedves Olvasóinkat!

Reméljük, hogy mindenkinek kellemesen és élménydúsán telt a nyár, és kipihenten, új lendülettel vág neki az ősznek!

A Gráci Magyar Újság ez évi második számát a megszokottnál is ünnepélyesebb köntösben nyújtjuk át Önöknek. Ennek nyomós oka van: idén kiemelt hangsúlyt fektetünk az 1956-os forradalom és szabadságharc emlékezetére, hiszen a magyar történelem e meghatározó eseményének 70. évfordulóját ünnepeljük. Ezzel párhuzamosan saját közösségünk életében is fontos mérföldkőhöz érkezünk, hiszen a MEÖK (Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja) is megalakulásának jubileumát üli.

Olvassanak minket szeretettel, ünnepeljünk és emlékezzünk együtt ebben a különleges kiadásban!

1956 óta már eltelt 70 év, egy kerek évforduló.

Impressum: Grazer Ungarische Zeitung 27. Jahrgang 2. Ausgabe / Gráci Magyar Újság 27. évfolyam 2. szám
Herausgegeben von / Kiadja: Club ungarischer Studenten und Akademiker in Graz / Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja
Redaktion / Szerkesztőség: Mag.art. Litscher-Nagy Zsuzsanna (Chefredakteur/főszerkesztő), és a szerkesztőbizottság: Puskás Éva, Horváth Róbert, Cisscely Tamás
Redaktion / Szerkesztőségi cím: Hauslabgasse 7, 8010 Graz | E-mail: meok.graz@gmail.com

A Gráci Magyar Újságban megjelent cikkek és írások a mindenkor szerzők magánvéleményét képviselik, és nem fedik szükségszerűen a szerkesztők véleményét, így azok tartalmáért sem a újság kiadója felelősséget nem vállal.

Auf Ihre Spenden sind wir auch künftig angewiesen /
Kérjük, hogy felajánlásokkal a jövőben is segítsék munkánkat!
Kontonummer / Számlaszám:
Club Ungarischer Studenten und Akademiker in Graz
Verwendungszweck: „Spende“
IBAN: AT23 2081 5000 0095 7985
BLZ 20815 BIC: STSPAT2G

GEFÖRDERT AUS MITTELN DER
VOLKSGRUPPENFÖRDERUNG DES BUNDESKANZLERAMTES

Visszaemlékezés (Horváth Csaba)

Abban az évben érettségiztem Sopronban, majd felvettek a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára. Első szemeszterem „balek” voltam, akinek – a selmeci-soproni diákhagyományok szerint – nagy tisztelettel kellett feltekintenie a felsőbb évesekre.

Sopronban nem állomásoztak szovjet csapatok, ezért nálunk nem voltak olyan véres harcok, mint Budapesten. Távolról figyeltük az eseményeket, és örültünk a reménynek, hogy Magyarország megszabadulhat a szovjet diktatúrától, és szabad, semleges országgá válhat.

A szervezést Sopronban is nagyrészt az egyetemisták vették kezükbe. Önkénteseket kerestek, akik karszalaggal rendőröket kísérték, hogy megelőzzék az esetleges konfliktusokat. Én is jelentkeztem. Incidensekre nem emlékszem, inkább barátságos beszélgetésekre.

November 4-én aztán megérkezett a rettenetes hír: a szovjet hadsereg 2000 páncélossal megindult az ország ellen. A főiskolán katonai elméleti oktatásban is részesültünk. Az órát tartó katonatiszt akkor csak ennyit mondott: „Nekünk most nem Napóleonra van szükségünk.” Fegyvereket kaptunk és megmutatták azok kezelését.

Az előadások után a diákság a főiskola parkjában gyűlt össze, hogy megbeszéljük a híreket és a tennivalókat. Felmerült, hogy teherautókkal önkénteseket küldjünk Budapestre. A vita közben megszólalt a déli harangszó. **„Akarjátok, hogy nektek is harangozzanak?”** A hatalmas túlerő ellen úgysem tudnánk segíteni, csak az elesettek számát növelnénk” – mondta egyik diáktársunk. Nem indult el egyetlen teherautó sem. Amikor a szovjet csapatok egyre közelebb értek Sopronhoz, több száz egyetemista, köztük én is, puskákkal és géppisztolyokkal a vállunkon a Lővérekbe, a Mukkon lévő határőr-laktanyához vonultunk. Azt reméltük, megakadályozhatjuk a város bekerítését.

Ma már szinte hihetetlennek tűnik: mi, húsz év körüli fiatalok puskákkal akartunk szembeszállni a szovjet tankokkal. Reménytelen kapaszkodás volt az utolsó szalmaszálba. Késő este érkezett a hír, hogy a szovjet páncélosok bevonultak Sopronba. Mivel a laktanya közel volt az osztrák határhoz, a diákok nagy része Ausztriába menekült. Én azonban szüleim beleegyezése nélkül nem akartam elhagyni az országot. Egyedül indultam vissza az éjszakai erdőn át, puskával a vállamon. A főiskolán elvették tőlem a fegyvert, és figyelmeztettek, hogy kijárási tilalom van. A falak mellett lopakodva indultam

haza. Amikor megláttam a Széchenyi téren táborozó szovjet páncélosokat és katonákat, visszafordultam. Nagy kerülővel végül szerencsésen hazaértem – szüleim óriási megkönnyebbülésére. Néhány nappal később újra megindult az oktatás, de már csak kevés diákkal. Sok hallgató, professzor és tanársegéd Ausztriába menekült. Hamarosan megkezdődtek a forradalom résztvevőinek letartóztatásai is. Öcsémmel ekkor határoztuk el, hogy mi is elhagyjuk az országot. Édesanyánk, aki beszélt németül, nem akart minket egyedül elengedni, ezért velünk tartott. 1956. november 21-én léptük át a határt.

Éppen ezen a napon robbantották fel a szovjet katonák az andai hidat, amelyen a forradalom leverése után magyarok tízezrei menekültek Ausztriába. Összesen mintegy kétszázezer magyar hagyta el hazáját 1956-ban.

Mi is közéjük tartoztunk. Egy addigi élet lezárult, és egy teljesen új, ismeretlen kezdődött.

Egyesületi hírek

Közösen az Ausztriában élő magyarokért (Litscher-Nagy Zsuzsanna)

Tisztújító közgyűlés, új tagok és fontos közösségi kérdések kerültek napirendre május 30-án Felsőpulyán (Oberpullendorf), ahol az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek Központi Szövetsége tartotta közgyűlését. A találkozón Grác magyar közössége is képviseltette magát: a Gráci Magyar Egyesület, a Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja (MEÖK), valamint a FemConnect Graz is jelen volt. A felsőpulyai találkozó nemcsak a tisztújításról szólt, hanem lehetőséget teremtett arra is, hogy Ausztria különböző részein működő magyar egyesületek (14 egyesület volt jelen) találkozzanak, megosszák tapasztalataikat és közösen gondolkodjanak a jövő feladatairól. A felsőpulyai közgyűlés végére nemcsak fontos döntések születtek, hanem ismét megerősítést nyert az is, hogy az ausztriai magyar közösség jövője az együttműködésben, a nyitottságban és a közös munkában rejlik. A rendezvény sikeréhez nagyban hozzájárultak a házigazdák és önkéntesek, akik hónapokon át készültek a találkozóra. Külön köszönet illeti Hausmann-Farkas Erzsébetet, a Közép-burgenlandi Magyar Kultúregyesület elnökét, valamint mindazokat, akik gondoskodtak arról, hogy a közgyűlés méltó körülmények között, tartalmas programmal és szeretetteljes vendéglátással valósulhasson meg. A hivatalos tanácskozást követően

kötetlen beszélgetésekre és kapcsolatépítésre is lehetőség nyílt. Az est hangulatát a felsőpulyai Csalafinta néptáncsoport színvonalas műsora tette még emlékezetesebbé, amely nagy sikert aratott a közönség körében. Ezt követően közös vacsora várta a résztvevőket az egyesület székhelyén. A baráti hangulatú együttlét jó alkalmat teremtett arra, hogy a különböző régiókból érkező magyar közösségek képviselői tovább erősítsék személyes kapcsolataikat, tapasztalatokat cseréljenek, és új együttműködések alapjait teremtsék meg.

A felsőpulyai találkozó üzenete egyszerű, mégis fontos: közös felelősséggel, egymást támogatva és összefogva tudjuk építeni az ausztriai magyar közösség jövőjét.

Nagy köszönet Rácz Johannának

(Litscher-Nagy Zsuzsanna)

2020 közepén Rácz Johanna vette át a Gráci Magyar Újság szerkesztését Almási Zsolt Dávidtól. Az elmúlt években lelkiismeretes, odaadó és önkéntes munkájával meghatározó szerepet vállalt abban, hogy lapunk rendszeresen megjelenessen, és

továbbra is fontos része legyen a Gráci magyar közösség életének.

Johanna munkája nem csupán szerkesztést jelentett: figyelmével, kreativitásával és elkötelezettségével évről évre hozzájárult ahhoz, hogy híreink, eseményeink, közösségi értékeink és történeteink eljuthassanak az olvasókhoz. Ezúton is szívből köszönjük Johannának az elmúlt években végzett áldozatos munkáját, lelkesedését és kitartását! Most azonban egy gyönyörű új fejezet kezdődött az életében. Johanna és Manuel Lindner családot alapítottak, és augusztus 11-én megszületett kisfiuk, Jonathan. Szeretettel gratulálunk az egész családnak, és kívánjuk, hogy ez az új életszakasz sok boldogságot, szeretetet és felejthetetlen pillanatot hozzon számukra. Köszönjük, Johanna, amit a közösségért tettél, és sok boldogságot kívánunk a családodoknak!

Anyanyelvi piknik (Balázs Géza)

A kultúra és a nyelv egymásra utaltsága állandó témája a három éve futó Anyanyelvi piknik sorozatnak, amely 2026. június 26–27-én első alkalommal érkezett Ausztriába. A kétnapos gráci programot – egy filmvetítést, egy előadást és egy nyelvi játékot – a Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja (MEÖK) meghívására a Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága (MNYKNT) és a Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda (Manyszi) szervezte. A résztvevőket Csicsely Tamás, az MNYKNT alelnöke köszöntötte, megköszönve a Nemzeti Filmintézet és a bécsi Collegium Hungaricum támogatását. A filmklubban Bernáth Szilárd Larry című filmjét vetítették, majd Balázs Géza vezetésével beszélgettek róla. A vita középpontjában a reménytelenség és a remény állt: míg egyesek a filmben megjelenő borsodi világot kilátástalannak látták, mások a történetben a remény jeleit is felfedezték. A magyar felirat különösen fontosnak bizonyult, mivel a szereplők sajátos beszédmódja nélküle sokak számára nehezen érthető lett volna.

Másnap Balázs Géza nagy kultúrák összeomlásáról és ennek visszatérő mintázatairól beszélt, összekapcsolva a jelenséget a nyelvek keletkezésének és visszaszorulásának folyamataival.

A két komolyabb témát Széplaki Erzsébet (Csöpi) játékos anyanyelvi programja oldotta: kicsik és nagyok öt csapatban mérhették össze tudásukat nyelvtörők, összetett szavak és szólások segítségével. A program végén a beszélgetés ismét a Larry és az „összeomlás” témájához kanyarodott. Többen személyes élményeket is felidéztek, mások pedig azt a kérdést vetették fel: vajon napjainkban nem zajlanak-e körülöttünk hasonló folyamatok?

Magyar nap (Molnár András)

Több mint tíz év után a GME és a MEÖK közösen szervezett magyar napot.

A Mariatrost-i tónál Vető Tímea gulyásfőzéssel és színes gyermekprogrammal várta a résztvevőket. A gyermekprogram szervezésében Molnár András, a Gráci Magyar Egyesület elnöke is közreműködött. Tímea fordítóirodája az esemény egyik fő támogatója volt. Több mint 70 Grácban élő magyar töltött együtt egy vidám, kellemes nyári napot. Reméljük, jövőre is folytatjuk ezt a szép hagyományt! Grácban élő magyar töltött együtt egy vidám, kellemes nyári napot. Reméljük, jövőre is folytatjuk ezt a szép hagyományt!

Emlékezzünk

15 évvel ezelőtt hunyt el Páll Sándor (1938–2011), a MEÖK egykori elnöke. Elindította a *Kerekasztal Társalgás* havi találkozókát, kiemelt szerepet játszott 1956-os forradalom jubileumi megemlékezéseinek előkészítésében, valamint az egyesület 50. évfordulója alkalmából gyűjtést szervezett és emléktáblát állíttatott, kifejezve a magyarok köszönetét Stájerország lakosságának. A Gráci Magyar Újság szerkesztésében aktívan vett részt, írásaiban generációváltás fontosságát szorgalmazta az egyesületben. Élete végéig támogatta a gráci magyar közösséget.

40 évvel ezelőtt hunyt el Horváth Terézia (1940–1986), a gráci magyar közösség elkötelezett támogatója. 1956-ban menekült Grácba, Innsbruckban, a magyar gimnáziumban érettségizett, majd gyógyszerész diplomát szerzett. Az 1960-as években segítette a magyar nyelvű óvoda működését. Később éveken át szervezte a MEÖK családi teadélutánjait.

Egyházi híreink

A gráci magyarok 44. Mindszenty–Vadon emlékzarándoklata (csété)

Augusztus 20-án immár 44. alkalommal indultunk útnak Mariazell felé. Aki még soha nem járt velünk, annak talán nehéz elmagyarázni, miért vállalkozik az ember önként arra, hogy négy napon át hegyen-völgyön át gyalogoljon, hátizsákkal a hátán, néha fáradtan, időnként pedig azon gondolkodva: tényleg szüksége volt erre? A válasz általában Máriacellben érkezik meg: igen, szükségünk volt rá. Az idei Mindszenty–Vadon emlékzarándoklat

vezérgondolata a magyar nyelv, anyanyelvünk megőrzése és továbbadása volt. Ez nekünk, Ausztriában élő magyaroknak különösen fontos. Hiszen egy nyelv akkor marad élő, ha beszéljük – lehetőleg nemcsak akkor,

amikor azt próbáljuk kideríteni, hány kilométer van még hátra. Utunk a Mariatroston található Gottscheerkápolnánál kezdődött. Az igeliturgia után - amit Józsa Zsuzsa tartott, lementünk Vadon Pál sírházhoz, ahol megemlékeztünk azokról, akik egykor velünk jártak ezt

az utat, de ma már nem lehetnek közöttünk. Ezután hátizsák fel, bot kézbe – kezdődhetett az idei zarándoklat. Az első nap végére Strasseggbe, Rudihoz érkeztünk. Aki azt gondolja, hogy egy zarándoklat csak csendes elmélkedésből áll, annak egyszer velünk kellene töltenie egy estét Rudi kocsmájában. A megtett kilométerekkel együtt valahogy a jókedv is gyarapodott, és hamar kiderült: a közös nevetés kitűnően regenerálja a fáradt zarándokot. Másnap Stanzban Tarcsay Csaba az idei vezérgondolathoz kapcsolódva a magyar nyelvről beszélt: hogyan őrizhetjük meg úgy, hogy ne csak emlék, hanem a következő nemzedékek számára is élő nyelv maradjon. Péntek estére a mitterdorfi Szent Borbála-templom alsó termében rendeztük be ideiglenes főhadiszállásunkat. Együtt főztünk, vacsoráztunk, beszélgettünk, majd másnap reggel nekivágtunk a Graf-Meran-Haus felé vezető, egyben legmagasabb szakaszunknak. Felfelé menet egyre ritkábban esett szó arról, hány kilométert tettünk már meg, és feltűnően gyakrabban hangzott el a kérdés: „Mennyi van még?” De éppen itt derül ki, mit jelent együtt menni: valaki bevárja a másikat, biztatja, vagy elővesz valami ennivalót a hátizsákjából – és egyszer csak az emelkedőnek is vége. Vasárnap kisebb versenyfutás kezdődött az idővel. A Graf-Meran-Hausban csak hét órakor kaptunk reggelit, így később indultunk a tervezettnél, Máriacellben viszont délután négykor kezdődött a záró szentmise. Az utolsó kilométereken már mindenki érezte a négynapos utat, de Máriacell közelsége csodákra képes. Mintha a lábak is megértették volna: most már nincs vita, oda kell érni.

És odaértünk. A mariazelli bazilika kegyoltáránál Holló István atya celebrálta a záró szentmisét, amelyet idén orgonaszó is kísért. Fáradtan, talán egy-két vízhólyaggal gazdagabban, de rengeteg élménnyel álltunk ott. Mert ez a zarándoklat valójában ilyen: van benne ima és elcsendesedés, de ugyanúgy nevetés, közös vacsora, hegyi kaptató, beszélgetés, barátság és néha egy kis káosz is. Négy napra kiszakadunk a hétköznapi életből, együtt vagyunk, magyarul beszélünk és segítjük egymást. Talán ezért is illik hozzá olyan jól az idei gondolat: egy közösséget és egy nyelvet sem lehet vitrinben megőrizni. Élni kell vele, és tovább kell adni. A 44. zarándoklat véget ért. A lábak néhány nap alatt kipihenik magukat, az élmények remélhetőleg jóval tovább maradnak. Ha pedig valaki azt gondolja, hogy ő nem az a „nagy zarándokló típus”, annak csak annyit mondunk: mi sem annak születünk. Jövő augusztusban ismét elindulunk. Ha van egy pár kényelmes cipő, némi kitartásod és kedved négy különleges naphoz, köztünk a helyed.

Gyülekezeti évzáró és kirándulás

2026. június 28-án tartotta évadzáró kirándulását az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet gráci közössége a stájerországi Stübingben.

A nap az Österreichisches Freilichtmuseum meglátogatásával kezdődött. A felnőttek az „Eine Zeitreise” című vezetéssel ismerkedhettek meg Ausztria régi vidéki életével, építészetével és

hagyományaival, míg a gyermekek játékos kincskeresés során fedezték fel a múzeumot. A több mint száz történelmi épület között tett séta

után a múzeum vendéglőjében közösen ebédeltünk.

Délután a peggaui evangélikus templomba látogattunk, ahol Johannes Erlbruch helyi lelkész és felesége, Judit fogadott bennünket. Magyar gyökereiknek köszönhetően mindketten kiválóan beszélnek magyarul, így az istentiszteletet is anyanyelvünkön tarthattuk meg. Köszönjük Wagner Szilárd lelkésznek és Szeitl-Eibinger Zita lektornak a szolgálatot és egész éves munkájukat, valamint Mitterwallner-Moravcsik Katalinnak és Litscher-Nagy Zsuzsannának a szép orgona- és fuvolazenét.

Molnár Ottó atya nyugdíjba vonult (pé-csété)

Mag. Molnár Ottó prelátus, 75 éves korát elérve nyugállományba vonult. Ez alkalmából beszélgettünk vele.

Hol és milyen családban nőtt fel?

Édesapám Magyarországon rendőr volt, 1945-ig a Magyar Királyi Rendőrségnél alhadnagyi rangban. A világháború után családom osztályidegennek számított. Apámat 1946-ban elbocsátotta az új kommunista rendszer,

ezután segédmunkásként dolgozott – először Magyarországon, majd 1956-tól Ausztriában. A forradalom leverése után nem volt ajánlatos otthon maradnunk. Ekkor én hatéves voltam, így tipikus '56-os menekültcsalád gyermeke vagyok. Hatan voltunk testvérek; bátyám még Magyarországon meghalt, húgom már Ausztriában született.

Hogyan találkozott először a cserkészzel?

A németországi Magyar Gimnáziumban, Kastlban tanultam, amely akkor a nyugati szabad világ egyetlen magyar gimnáziuma volt. Itt 1961-ben, tízévesen találkoztam először a magyar cserkészzel. A hidegháború idején a politikai emigráció mindazt tovább élte és ápolta, amit az akkori Magyar Népköztársaság betiltott vagy üldözött. Így működhetett nyugaton a Magyar Cserkész Szövetség is. Mi például 1956-ról mindig méltóképpen megemlékeztünk, míg odahaza ellenforradalomként említették.

Mit adott Önnek a cserkészlet, amit később egész életében magával vitt?

Nagyon sokat. Gyerekként élményt, kalandot és barátságot, később cserkészvezetőként kapcsolatokat és világlátást. Megtanultam beállni a sorba, ugyanakkor, ha kellett, felelősséget vállalni és vezetni.

Mikor fogalmazódott meg Önben először a papi hivatás gondolata?

Már kisgyerekkorom óta pap akartam lenni, de mire felszenteltek, 36 éves lettem. Ekkor már hittan- és történelemtanárként dolgoztam egy osztrák iskolában. 1986. szeptember 21-én Máriacellben szenteltek pappá, majd Párizsba, a magyar nyelvű plébániára helyeztek. Ott tanultam ki igazán a „papi mesterséget”. Nagyon jó főnököm volt, egy idős, tapasztalt pap, aki korábban misszionáriusként dolgozott Kolumbiában. Tőle tanultam meg, mit jelent jó papnak lenni.

Milyen emléket őriz a párizsi évekről? Melyik szolgálati helye formálta leginkább papként?

Párizsban akkor még virágzó emigrációs élet folyt. Magyarországról menekültek és turisták is érkeztek, akik közül többen politikai menekültként kívántak új életet kezdeni. Velük is törődni kellett. Segélyszállítmányokkal foglalkoztunk, később pedig börtönlátogatásokat is vállaltam. Mindez hozzátartozott lelkési feladataimhoz és formálta papi egyéniségemet. Káplánként kezdtem, majd plébános, végül Franciaország magyar főlelkésze lettem. Összesen 23 évet dolgoztam a párizsi egyházmegye magyar nyelvű plébániáján, a Mission Catholique Hongroise-on. Itt kaptam elismerésül a pápai prelátus címet. 2009-ben visszakérültem Ausztriába, a Kalvarienberg-i plébániára, ahol plébános, egyúttal Stájerország magyar lelkésze lettem. Addigra teljesen megváltozott a világ és vele együtt az egyház is. Magyarország és a hazai egyházak visszanyerték

szabadságukat, a nyugati magyar vallásos közösségekben pedig már elsősorban lelkipásztori feladatokat kellett ellátni.

Mit jelentett Önnek a gráci magyar közösség szolgálata?

Grácba való visszatérésemet úgy éltem meg, mint aki hazajött. Itt ministráltam, innen indultam el, itt vannak eltemetve a szüleim, és itt élnek a testvéreim.

Nyugdíjas plébánosként örülök, hogy kisegítő lelkész lehetek, és annak is, hogy a gráci magyar közösség Holló István atyánál jó kézben van. Papként jólesik, hogy ebben az elpogányosodott világban még mindig vannak magyarok, akik igénylik a magyar lelkipásztort, szeretnék saját anyanyelvükön imádkozni és énekelve dicsőíteni Istent. Ebben szeretnék továbbra is segíteni, és mindazt, amit az évtizedek során tanultam és megtapasztaltam, itt kamatoztatni.

Mi volt a legnagyobb öröm, amelyet papi hivatásában megélt?

Számomra az egyik legszebb vallásos élmény Brenner János boldoggá avatása volt. Brenner János atya Vas megyében volt káplán, akit az '56-os forradalom utáni kommunista megtorlás idején 32 késszúrással megöltek. Maradandó élmény volt számomra, hogy részt vehettem boldoggá avatásán Szombathelyen. Megható volt egy vértanú boldoggá avatása azon a helyen, ahol korábban a kommunista rendszer felszabadulási emlékművét állították fel.

Mit tanult az emberektől a több évtizedes lelkipásztori szolgálat során?

Elsősorban azt kellett megtapasztalnom, hogy a néphangulat nagyon ingadozó. A közvélemény is olyan, mint a divat: változik.

Hogyan látja ma az egyház és a hívő közösségek jövőjét?

Sajnos az egyházban is egyre inkább érzékelhető a teret hódító individualizmus. Ez úgy jelentkezik, hogy mindenki a maga módján hiszi azt, amit hisz, vagy vallásos a maga módján. Holott az egyháznak van tanítása, üzenete és küldetése, és fontos, hogy a hívek a közösségben is megtalálják a helyüket. Persze mi is ennek a világnak a gyermekei vagyunk, és ezzel együtt a pap is. Egyre nehezebben tudunk vagy akarunk alkalmazkodni, ugyanakkor sodródunk az árral.

Mit szeretne, hogyan emlékezzenek Önre azok, akik ismerték?

Olyan papnak ismerjenek, aki hivatásának élt és szavahihető volt. Nem volt tökéletes, de amit mondott, arról meg is volt győződve.

Mit üzen a külföldön élő magyarok következő nemzedékének?

Ne legyenek gyökértelenek, ne tagadják meg múltjukat, ne felejtsek el, honnan jöttek.

Mit jelent Önnek ma, 75 évesen a hit?

Leírhatatlan hálát! Ez egy olyan gyönyörű ajándék, hogy csoda...

Milyen tanácsot adna egy fiatalembernek, aki ma a papi hivatáson gondolkodik?

Bátorság, ne félj!

Ha most találkozhatna a húszéves cserkész önmagával, mit mondana neki?

Azt üzenném, hogy legyen a tíz cserkésztestvérrel az útmutató! „Légy résen” és „Jó munkát”!

2026 szeptember elseje óta Mag. Holló István atya az új stájerországi magyar lelkész.

Gályarabok nyomdokában (Molnár András)

Mintegy 350 évvel ezelőtt a Habsburgok negyven magyar protestáns prédikátort hurcoltak el felső-magyarországról, majd Pozsonyban ítéletet hirdettek felettük. Láncra verve, gyalogmenetben kellett megtenniük az utat Pozsonyból Bécsen és Grácon át Laibachba, végül pedig Triesztbe, majd onnan hajóval szállították át a túlélőket Nápolyba, ahol az osztrák hatóságok gályarabságra adták el őket. Ez az embertelen tett még a túlnyomórészt katolikus Habsburg Birodalmon belül is felháborodást váltott ki. Holland kereskedők gyűjtést szerveztek, hogy kiváltsák a még élő prédikátoroknak a szabadságát. Közülük néhányan Hollandiában és Svájcban kezdtek teológiai tanulmányokba. Csak évtizedekkel később térhettek vissza néhányan-Magyarországra. Debrecenben maradandó nyomot hagytak a vallási életben. A gályarabok története a mai napig él a magyar köztudatban, a református és evangélikus identitás, valamint a magyar irodalom és zeneművészet meghatározó elemeként. Egy magyar zarándokcsoport indult útnak, hogy vallási elődei nyomába eredjen, és felkeresse a fogságukhoz kapcsolódó helyszíneket. 2026. június 30-án a csoport Grácban állt meg, és az evangélikus gyülekezet közösségével együtt istentisztelettel emlékezett a gályarabokról.

1956

2026

Budapest 1956 - Foto: Fortepan

1956. OKTÓBER 23-ÁN

Október 23-áról nemcsak Magyarország-szerte emlékeznek meg méltósággal, hanem immár közel hét évtizede a grazi magyar közösség életében is kiemelt helyet foglal el e jeles nap.

Az 1956-os esztendő a Grazban élő magyarok számára épp olyan sorsfordító volt, mint az anyaországban maradtaknak. Közülük sokan csupán néhány évvel korábban, súlyos viszontagságok árán érkeztek Stájerországba, miután 1945 után a közeledő Vörös Hadsereg elől menekülni kényszerültek.

A korabeli grazi magyar szervezetek – a „Grazi Magyar Egyesület” és a „Christina Hungaria” – Steeb-Zichy Magdolna grófnő vezetésével már a népfelkelés kitörésének első napjaiban megszervezték az első segélyszállítmányokat a magyar határhoz.

Ezeket többnyire magánjárművekkel bonyolították le, amelyeket a Stájerországban élő magyar arisztokrata családok tagjai bocsátottak rendelkezésre. Gruber Károly, a grazi magyar közösség egyik legidősebb tagja, akkoriban alig 14 éves diákként vett részt aktívan a segélyakciókban

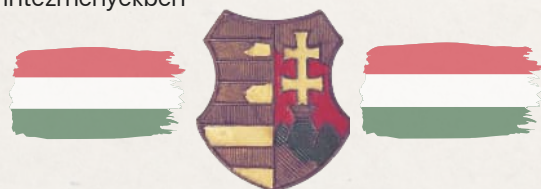
1956 októbere és 1957 áprilisa között több mint 200 ezer magyar lett maradásra és biztonságra Ausztriában. A pezsgő egyetemi életről ismert Graz, sokuk számára új otthont, védelmet, új távlatokat és az újrakezdés lehetőségét nyújtotta,

1957-ben már mintegy 126 magyar hallgató folytatott tanulmányokat a grazi felsőoktatási intézményekben

Ugyanebben az évben fektették le a mai MEÖK alapjait, amikor a grazi magyar egyetemisták életre hívták a Magyar Egyetemisták Szövetsége Graz (MÉSZ) nevű szervezetet. Miután az alapító tagok sikeresen befejezték tanulmányaikat, az egyesület 1967-ben felvette a Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja (MEÖK) nevet.

Megalakulása óta a MEÖK Ausztria egyik legaktívabb magyar egyesülete, amely több mint negyed évszázada a Grazi Magyar Újság kiadója is egyben.

Fennállásának 50 éves jubileumára a MEÖK 2007-ben megjelentette az „1956 – Ötven év távlatából” című emlékkötetet. Ebben az egyesület hosszú éveken át regnáló elnöke és lelke,

1958 Megemlékező menet a magyar határnál

1958 Megemlékezés Andauban

1960 Magyar diákok tüntetése Grazban a kommunizmus ellen és az emberi jogokért

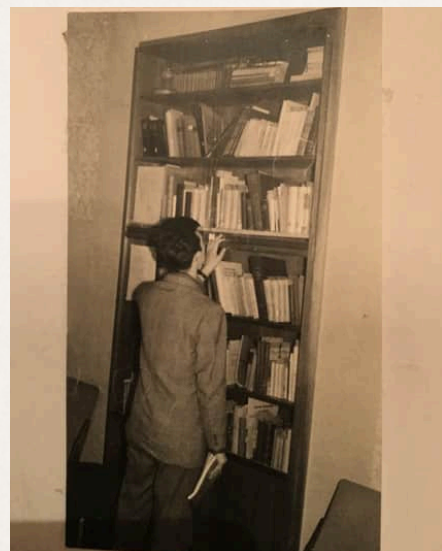

Magyar Kulturcentrum - Elisabethstr 45

ünnepnapokká váltak, amelyekre a világ minden tájáról tértek vissza Grazba a tagok, hogy közösen idézzék fel emlékeiket és ünnepeljék évtizedes barátságukat

Mindez nem utolsósorban az egyesületet évtizedeken át vezető Ugri Mihálynak és feleségének, Ingridnek volt köszönhető. Olyan példás elkötelezettséggel, szeretettel és fáradhatatlan energiával vezették évtizedeken át az egyesületet, mint egy nagy családot. Gondoskodtak arról, hogy a tagok a nagy távolságok ellenére is kapcsolatban maradjanak egymással, és hogy az egyesület különleges közösségi szelleme fennmaradjon.

A Svájci Külföldi Segélyszolgálat támogatásával a Caritas könyvtár helyiségeiben magyar könyvekből álló könyvtárat hoztak létre a hallgatók számára.
Magyar Kulturcentrum - Elisabethstr 45.

Ugri Mihály, példás alapossággal, gazdag dokumentációra és statisztikára támaszkodva tárta fel a közösség és tagjai történetét. A kötet legmegrázóbb fejezetei azok a személyes visszaemlékezések, amelyekben a tagok saját 1956-os és 1957-es élményeiket vallják meg. A kiadvány elérhető az egyesület honlapján: www.meoek.at.

Ez a közösség tagjai számára jóval több volt egy pusztá szervezetnél. Sokuknak a második családot jelentette. 1956 után a legtöbb tag hosszú évekig nem térhetett vissza szülőföldjére; az első is csak 1965 körül látogathattak először Magyarországra. Mivel a családlátogatások kivitelezhetetlenek voltak, egymást követő karácsonyokat, születés- és névnapokat kellett eltölteniük a szülők, testvérek és rokonok hiányában.

Így természetessé vált, hogy a jeles ünnepeket egymással osztották meg. A szentestétet és a családi alkalmakat együtt töltötték el, amelyek közös élménnyé nemesedtek; a tagok egyetlen nagy, összetartó családdá kovácsolódtak.

Habár a diploma megszerzését követően sokan elhagyták Grazot, és kiváló képzettségük révén sikeres szakmai karriert futottak be, a közösségi kötelék nem bomlott fel. Sokan Németországba, az Egyesült Államokba vagy Ausztria más részeire költöztek, de az egyesülethez való kötődésük megmaradt.

Az egyesület a 2010 körüli években élte az utolsó nagy virágkorát. Az alapító nemzedék tagjai ekkorra nagyrészt nyugdíjba vonultak, így ismét több időt szentelhettek a régi barátságok ápolásának. A rendszeres összejövetel

Találkozó Grazban, 2010 körül

Kirándulás, 1960 körül

Az elmúlt években azonban az alapító nemzedék köre egyre kisebb lett. Sokan azok közül, akik felépítették és meghatározták az egyesület életét, mára elhunytak, vagy életkoruknál fogva már nem tudnak aktívan részt venni a közösségi életben.

Ugyanakkor az egyesület sok olyan magyar hallgató számára is új otthonná vált, akik az 1990-es évektől kezdve érkeztek Grazba. Az idősebb tagok nagy szeretettel fogadták őket, és számos élethelyzetben támogatták őket. Magyarország európai uniós csatlakozása előtt sok diák számára nem volt lehetséges munkavállalási engedélyt szerezni és ezzel biztosítani tanulmányai anyagi hátterét

Az egyesület ebben az időszakban nemcsak gyakorlati segítséget nyújtott, hanem iránymutatást, összetartást és azt a megnyugtató érzést is, hogy idegenben sincsenek egyedül.

Számomra személyesen, egy 1956-os szabadságharcos fiaként, aki Grazban született, az egyesület számos tagja meghatározó alakja volt gyermek- és ifjúkoromnak. A menekülésről, az újrakezdésről és az ausztriai első évekről szóló izgalmas, gyakran drámai történeteik maradandó hatással voltak rám.

A legtöbben polgári vagy vidéki magyar családokból származtak. Mindannyian szinte semmi mással nem érkeztek Ausztriába, mint amit magukkal tudtak vinni, és német nyelvtudás nélkül kellett helytállniuk egy idegen országban.

Ennek ellenére sikerült tanulmányokat folytatniuk a grazi felsőoktatási intézményekben, majd később sikeres szakmai pályát befutniuk.

Még szakmai sikereiknél is jobban lenyűgözött azonban a hozzáállásuk és emberségük. Személyes eredményeik ellenére soha nem feledkeztek meg hazájukról, gyökereikről és azokról a nehéz évekről, amelyek életüket meghatározták. Saját tapasztalatból tudták, milyen gyorsan elveszíthet az ember mindent, és mennyire fontos a segítség, a szolidaritás és az összetartás a nehéz időkben.

Éppen ezért közülük sokan később másoknak is segíteni akartak, akik hasonló sorsot éltek át. Tapasztalataikat továbbadták, támogatták az újonnan érkezőket és segítséget nyújtottak azoknak, akik Ausztriában kerestek új hazát.

Ezért volt számomra, mint grazi önkormányzati képviselő számára, különösen fontos, hogy 2009-ben barátommal, Csók Sándorral és a MEÖK-vel közösen elhelyezzük a Schmiedgassén található emléktáblát.

Az emléktábla az 1956-os magyar forradalomnak,

A magyar kosárlabdacsapat mellett egy magyar labdarúgócsapat is működött, amely a grazi egyetemeken egyetemi bajnokságain rendszeresen a legeredményesebb csapatok közé tartozott. Számos magyar hallgató számára a csapat egyfajta pótcsaládot jelentett, közösséget teremtett és biztonságot nyújtott az idegenben.

valamint annak a nagyfokú szolidaritásnak állít emléket, amellyel a magyar menekülteket Grazban fogadták. A MEÖK részletes története megtalálható egyesületünk honlapján: www.meoek.at.

A következő oldalakon számos fényképpel emlékezünk azokra az emberekre, akik évtizedeken át meghatározták egyesületünk életét.

Mag. Molnár András
Graz város képviselője

1956-os emléktábla Graz - Schmiedgasse - Amtshaus

Emlékek

A Lions Club Graz adományokat nyújtott át magyar diákok részére. - 1957.

Ugri Mihály, a MEÖK sokéves elnöke

Megemlékezés az 1956-os forradalomról, 1960 körül

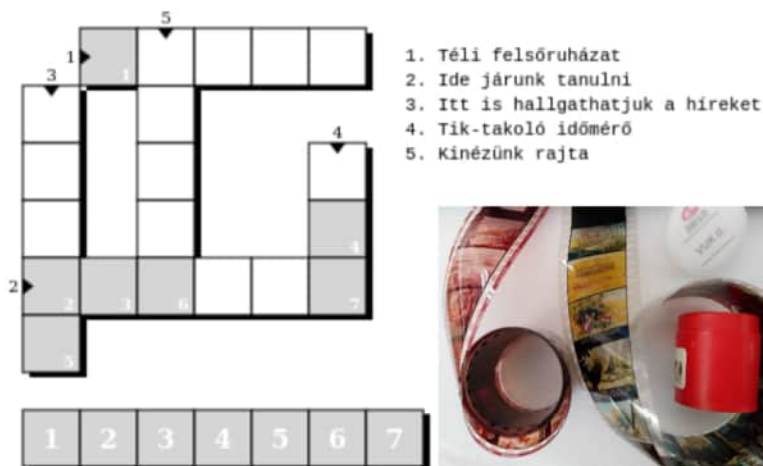
Találkozó a Városházán 2012 körül

A jobboldali keresztrejtvényt megfejtve, az egyik legismertebb magyar történelmi regény címét kapod meg, mely valós eseményeken alapul, az 1552. évi egri ostrom előzményeit és eseményeit dolgozta fel. Tudtad, hogy az író, Gárdonyi Géza eredetileg felnőtt olvasóknak szánta ezt a regényt?

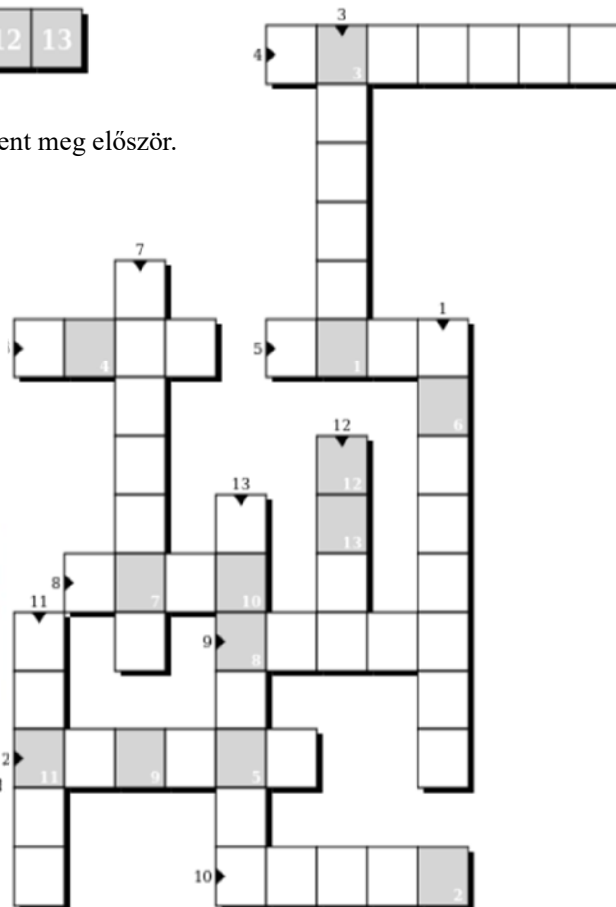

Fekete István Vuk című meseregénye önálló kötetben 1965-ben jelent meg először.

Fejtsd meg a rejtvényt, hogy megtudd, milyen állat Vuk!

1. Ev - regies szóval
2. Gombafajta: légyölő ...
3. Világtól elvonultan élő ember
4. Szírvány színeiben játszó
5. Trópusi légyfajta
6. Gabonátároló
7. Káprázat, ábránd
8. Ibolyaszín
9. Ókori Róma fő nyelve
10. Matéria - más szóval
11. Hangoskodik a liba
12. Tanít
13. Paprika, hímzés és porcelán is származik e magyar városból

Gosch Evelyn (3.osztály):

Napsütés a Balatonnál

Valahova elutazunk
Ahol süt a nap
Kergetjük a pillangókat
Árok part alatt
Citrom fagyit nyalogatunk
Irigykednek ránk
Óvatosan megmártózkodunk a Balaton partján

Villányi Lilith (4.osztály)

A nyár

Vízparton de jó lenni
Akkor lángost megyünk enni
Két, három fagyit eszünk
Ágyba most még nem megyünk
Cipő most már nem kell
Itt a nyár, hideg most menjen el
Ó de jó a vakáció

Hengsberger Anna

(3.osztály) Vakáció

Van kéz fagy, elveszem
A sulikönyvet elteszem
Kellemes a fűtés
Árnyékban a hűtés
Citrom fagy a kedvencem
Időjárás nagyon kellemes
Ó a nyarat szeretem

Gungl Emma (3.osztály): Nádasdon

Vigyázz sűt a nap, kend be magad
A Nyár végre itt van
Kint meleg van
Ági meg Léna vár
Csokifagy meg tölcsér Lizának
Igen, a Nyár itt van
Ó de jó volt Nádasdon

Furtenbacher Alma (3.osztály): Egy szép nap

Vízben úszunk, pancsolunk
A fagyért sorba állunk
Kiflit frissen reggelre
Álmudunk. Ki a mezőre
Ciripelnek a tücskök
Iskolába nem megyünk
Óh de jó a vakáció

Búcsúzunk

Fájdalommal tudatjuk mindazokkal akik ismerték, hogy 90. életévében elhunyt **Dipl.Ing. Fischer Tibor**. Temetésére 2026 január 9-én került sor.

Egykori gráci diák, **Dipl.-Ing. Küttel István** életének 91. évében, hosszú betegség után, 2026. augusztus 16-án elhunyt. Egyetemi tanulmányait Budapesten kezdte, majd Grácban gazdasági gépészmérnöki diplomát szerzett. Tanulmányai befejezése után Münchenben dolgozott, ugyanakkor a gráci barátaival való kapcsolatát mindvégig igyekezett fenntartani. Többször is visszalátogatott Grácba és ilyenkor találkozott régi barátaival.

Mély megrendüléssel búcsúzunk **Garsik Zolitól**, akit a gráci magyar közösség sokan „Magyar Ízes” néven ismertek. Hirtelen halála nagy veszteség mindazok számára, akik ismerték, szerették és az elmúlt években találkozhattak vele. Zoli 2018 óta volt az Ízes Magyar meghatározó résztvevője, ahol nemcsak munkájával, hanem közvetlenségével, jókedvével és vendégszeretettel is sokak szívébe belopta magát. A magyar közösségi rendezvényeken mindig szeretettel és mosollyal fogadta az embereket. Kedvessége, segítőkészsége és embersége miatt Grácban és a környék magyar közösségében is sokan ismerték és tisztelték. Távozásával egy szeretetteljes, közösségépítő embert veszítettünk el. Emlékét azok őrzik tovább, akik ismerték és szerették, valamint mindazok a közösségi pillanatok, amelyeknek hosszú éveken át részese volt.

Egykori gráci diák, **Dipl.-Ing. Csrepka Róbert** 88 éves korában szeptember 4-én elhunyt. Diákkorában aktív tagja volt a gráci magyar közösségi- és sportéletnek. Ökolívásban és maratonfutásban nyert bajnokságokat. Több hegycsúcsot, a Mount-Blanc-ot, Matterhornt, Großglocknert majd 60 évesen a Kilimanjaro 6000m-es csúcsát is megmászt. Ausztria több jelentős magasépítési projektjében, kórházépítéseknel építészmérnökként vett részt.

Összinté részvétünket fejezzük ki családjaiknak, hozzátartozóiknak és barátaiknak ebben a nehéz időszakban.

Gráci magyar programok

	Dátum:	Idő	Rendezvény:	Hely:	Rendező:
2026 Október	3. szombat	13:00	Szentmise Máriacellben együtt a magyarországi zarándokokkal	Mariazell, Basilika	MKK
	4. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	11. vasárnap	16:00	Evangelikus istentisztelet	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9	AMEGy
	11. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	22. csütörtök	18:30	Megemlékezés az 1956-os forradalom 70. évfordulójára koszorúzással, szentánnyal és zenés műsorral	Gráci dóm előtt, Bürgergasse 1	MEÖK
	22. csütörtök	19:00	Az 1956-os megemlékezés után: ünnepélyes fogadás büfével	Priesterseminar Foyer, Bürgergasse 2	GME
2026 Novem ber	1. vasárnap	17:00	Mindenszentek szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	8. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	22. vasárnap	16:00	Evangelikus istentisztelet	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9	AMEGy
2026 Decem ber	6. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	13. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	19. szombat	17:00	Karácsonyi éneklés	Heilandskirche Festsaal, Kaiser-Josef-Platz 9	AMEGy
	20. vasárnap	16:00	Evangelikus istentisztelet	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9	AMEGy
	24. csütörtök, Szenteste	17:00	Karácsonyi szentmise	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
2027 Január	3. vasárnap	17:00	Szentmise, utána agapé	Kálváriatemplom, Kalvarienbergstraße 155	MKK
	10. vasárnap	16:00	Ökuménikus istentisztelet, utána agapé	Heilandskirche, Kaiser-Josef-Platz 9	AMEGy, MKK

MEÖK: Magyar Egyetemisták és Öregdiákok Klubja; GME: Grazi Magyar Egyesület; MKK: Magyar Katolikus Közösség; AMEGy: Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet

Kérjük mindazokat, akik gráci magyar programjokról, vagy a közösség számára érdekes eseményről szeretnének hírt adni következő, 2027 tavaszi számunkban, hogy azt e-mailben jelezzék a szerkesztőségnek (meoek.graz@gmail.com).

A MEÖK a Grazban élő magyar közösséget szolgálja, és hálásan köszönetet mond minden támogatónak, aki adományával hozzájárult vagy hozzájárul az újság kiadásához és a közösségi rendezvények megszervezéséhez. Club Ungarischer Studenten und Akademiker in Graz BIC: STSPAT2G; IBAN: AT23 2081 5000 0095 7985

Mag. Dr. Thomas Szücs klinikai szakpszichológus. Pszichés zavarok és lelki problémák kezelése magyar nyelven is. Részletes költségterítés az egészségbiztosítókkal lehetséges. 8010 Graz Körösisr. 170. ; Tel.: 0699 1270 6416; E-mail szuecs.thomas@gmx.at; www.szuecs-praxis.at